

כותרת: נספח ב' – ערך העבודה

הכותב/ת: אלומה והנוער העובד והלומד

מתוך מערך פעולות לשבוע "מתחברים לשורשים" חקלאות- זה בידיים שלנו, שותפים: מרכז המועצות האזוריות, משרד החינוך מנהל חברה ונוער, משרד החינוך המנהל לחינוך התיישבותי, התנועות המיישבות, תנועות הנוער בהתיישבות, מרכז הדרכה אלומה

אלכס

שלום, קוראים לי אלכס. בזוא ואני אספר קצת על עצמי. אני נגר במקצועי ועובד בסדנת נגרות קטנה ונחמדה. התחלתי לעבוד במקצוע כשהייתי תלמיד תיכון בבית ספר מקצועי. אחרי הצבא, התחלתי לעבוד בנגריה. אני והבוס היינו ביחסים טובים, וגם נהניתי מהמקצוע עצמו. יש משהו מיוחד בהרגשה שאתה יוצר משהו בידיים שלך. כשאני מסיים לבנות ארון או שולחן נגיד, אני מרגיש שעשיתי משהו חשוב. אתם אולי חושבים "כולו ארון. כמה חשוב זה כבר יכול להיות." אבל יש משהו מאוד מרגש בעבודה שיצרת משהו במו ידך. וזה לא נגמר בתחושה שאתה עשית משהו מאפס, דבר שלא היה קיים לפני כן.

ככל שהמשכתי בעבודה, התקדמתי יותר. כמובן שהמשכורת שלי עלתה אבל יותר חשוב לדעתי זה מה שלמדתי. אתה מתפתח המון ולומד מלא דברים ככל שאתה משקיע בעבודה שלך. למדתי מי אני ומה אני מסוגל לעשות. אני למדתי מה זה אחריות. מה זה עצמאות. מה זה להחזיק את עצמי כלכלית. אני לומד כל הזמן מהאנשים שאני עובד איתם. אני באמת חבר שלהם. הם כבר כמו משפחה בשבילי. כשאתה עובד עם מישהו כל היום, אתה כמו קרוב שלו. חתונות, בר-מצוות, הלוויות, הכל. בשמחות ובעצב.

אתם מבינים? העבודה זה לא כל החיים שלי, אבל זה חלק מאוד חשוב. אני קם כל בוקר ומתכנן דברים, וכשאני הולך לישון, אני חושב על מה יש לי לעשות למחרת. אני לא מצליח לחשוב על עצמי לא עובד.

אביחי

שלום, אני אביחי. אני אספר לכם עכשיו על החיים שלי. אני כבר 7 שנים עובד במפעל לחלונות. כל יום אני מגיע לעבודה ועובד מ 8:00 - 17:00, במפעל עובדים חברים רבים שלי, אבל בזמן העבודה אסור לנו לדבר, כי לדעתו של הבוס שלנו זה הופך אותנו לפחות "פרודוקטיבים" יש לנו הפסקות בדיקוק לפי חוק, ושכר מינימום בדיקוק לפי החוק.

כל יום אני מגיע לעבודה ועושה בדיקוק את אותה פעולה. האמת אני מאוד סובל מהעבודה שלי, ולפעמים אני חושב על להחליף אותה, אבל כאן בצפון אין הרבה עבודות זמינות, ובגדול כולן נראות בערך אותו דבר, אתה עושה חלק ממש קטן מתוך העבודה. פעם הייתי זגג, ודי נהנתי מזה, אבל זה נהיה לא משתלם כללית, כי החנויות הגדולות הציגו חלונות בחצי מהמחיר שלי לקח לייצר. אז סגרתי את העסק והתחלתי לעבוד במפעל.

אני נשוי ויש לי שלושה ילדים, אני אוהב את ימי השבת שלי בהם אני מבלה את זמני עם המשפחה, ונח. מדי פעם ביום שבת, אני יוצר רהיט לבית או לחברים, אז אני מרגיש יוצר.

מיכל

שלום, אני מיכל, אני בת 38 עובדת בגוגל. אני מנהלת פרויקטים של הטמעת מידע בגוגל. אני מתה על העבודה שלי! יש לנו מגלשות במשרד, חדרים שאפשר לישון בהם באמצע היום והמון חברה צעירים שכיף לעבוד איתם.

המשכורת היא ממש גבוהה. ואני באמת מרגישה שמה שאני חשובה לחברה. אבל לאחרונה אני מרגישה כאילו העבודה הפכה להיות כל החיים שלי. בגלל שיש לנו ברים ומסעדות במשרד, אני ממשיכה לעבוד עד 19:00 בערב ואז אנחנו שותים קצת ואוכלים ביחד ארוחת ערב ופעמים עוד ממשיכה לעבוד עוד. רוב הימים אני יוצאת משם רק ב 22:00 כבר עייפה והרוגה ואין לי כוח להיפגש עם אנשים אחרים. וכמובן שב 9:00 אני צריכה להיות שם שוב

ישראל

שלום, אני ישראל, אני מורה להיסטוריה בתיכון ע"ש רבין. אני בן 50. אני מורה כבר 25 שנים. אוהב את המקצוע. אוהב ללמד. כשאני רואה את התהליך שעוברים התלמידים במהלך השנתיים שאני מלמד אותם, אני מתמלא בגאווה- אני יצרתי את זה!

לאחרונה לא קיבלתי את השכר שלי כראוי, משרד החינוך עשה טעות בחישוב, והחסירו לי אלפי שקלים. מצד אחת אני מת על העבודה שלי, אבל דברים כאלו ממש מקשים עלי.

הרבה פעמים אני שוקל לעזוב את העבודה וללכת לכיוון המחקר שוב, אבל אני חושב שיהיה לי קשה כל היום רק לכתוב דברים ולא לפגוש את התלמידים.

אסי

שלום אני אסי, אני בן 45. אני עובד קבלן בביתי הספר. אני עובד באחזקה של ביתי ספר, מתקן דברים, בונה דברים, לפעמים גם מנקה דברים. האמת שאני עובד במקצוע הזה מלא שנים, ופעם ממש אהבתי את זה. כשעבדתי בתיכון אחר, דרך התיכון ולא כעובד קבלן. אין דבר יותר כיפי מליצור עם הידיים. אבל אז בית הספר עבר לחברת קבלן, ועכשיו אני מועסק ע"י חברת קבלן ב 5 בתי ספר שונים. כל פעם יום איפשהו.

אני כבר לא מספיק להקשר לאנשים, לך תזכור שמות של 700 מורים ומורות. ובטח שלא לתלמידים. בקושי יוצא לי לבנות דברים חדשים רק לתקן, או להזמין מכל מיני ספקים. יש תיכון אחד שאני מגיע עליו פעם בשבועיים, אני ממש משוכנע שאין שם אדם אחד שיודע את השם שלי.

אבל מה לעשות חייבים להתפרנס, ובזה אני טוב, ותכלס את זה אני אוהב. רק מקווה למצוא יום אחד מקום שיעסיק שוב רק אותי, במשרה מלאה, עם זכויות וקביעות. ובעיקר עם חברים שוב.

שירה

שלום, אני שירה, אני בת 23. אני עובדת כמאבטחת ברכבת ישראל. שלא תראו אותי ככה. אני עובדת בזה רק בינתיים, מנסה להרוויח מספיק ללימודים. בהתחלה עבדתי בתחנות תל אביב. תכלס סבלתי שם, אף אחד אפילו לא אומר שלום כשניכנס, כולם עושים טובה שמוציאים דברים מהכיסים. ביקשתי לעבוד לתחנה אחרת והעבירו אותי לבית יהושוע. שם נהיו לי חברים, גם העובדים האחרים בתחנה וגם הנוסעים הקבועים. האמת שהיום אני אוהבת לקום בבוקר לעבודה, מצפה לפגוש אנשים.

הבעיה היחידה היא שהמשכורת לא בשמיים, ייקח לי עוד לפחות שנתיים לחסוך את ה40 אלף ללימודים. אבל בסדר החיים זה מה שקורה בדרך.

מתן

שלום, אני מתן, אני בן 33 ועובד במטעי מנגו מאז שהשתחררתי. התחלתי בעבודה מועדפת והתאבתי באדמה. העבודה היא קשה. קם כל יום בחמש ועובד עד השעה 17. עבודה פיזית מאוד. תמיד חם, הרבה בוץ. הרבה שרירים תפוסים. אבל, אני מת על העבודה הזאת. למה? כי אני מרגיש שאני דואג לארץ ישראל. אני ממש אוהב ללכת לשוק בקרית שמונה ולראות את המנגו של המטע מוצג שם, זה גורם לי גאווה. אני גם דואג שכל קטיף יבואו צעירים ישראלים לקטוף – ככה אני שומר על העבודה העבית בארץ ממש כמו שגורדון חלם.

האמת, שיש ענן שחור מעל הראש שלי, כי כבר ממש קשה לגדל פה. המיסים יקרים נורא, והמחיר שאני מקבל עבור התוצרת ממש נמוך. למרות שאתם קונים ביוקר. תכף יהיה לא משתלם להיות חקלאי.